

Het Jerommeke-effect

Je bent vast wel bekend met de strips van Suske en Wiske. Eén van de hoofdpersonen daarin is Jerom. Jerom, liefdevol Jerommeke genoemd, is één bonk spierballen en is dikke maatjes met Suske en Wiske. Het is een stoere onverschrokken man. Niet persé de slimste, hij denkt niet overal bij na, hij doet wat hem gevraagd wordt voor de goede zaak. Jerom is geen man van woorden, maar van daden. Zijn hulp bestaat dan ook vooral uit het inzetten van zijn haast domme kracht.

Jerom kan worden ingeschakeld door Suske en Wiske in die situaties waarin enige spierkracht wenselijk is. Het kan bijvoorbeeld zo zijn dat een bepaald gebouw tegen de vlakte moet omdat er bijvoorbeeld boze geesten in huizen of andere narigheid plaatsvindt. Dan is Jerom degene die daar op verzoek op afstapt, het gebouw een doffe dreun geeft en vervolgens wegloopt. Suske en Wiske, die constateren dat het geen direct effect heeft, kunnen dan reageren: "Hé, is dat alles, er gebeurt niks?!" waarop Jerom dat wegwuift en daarmee aangeeft: geduld..... En zowaar: tellen later verschijnen de eerste barsten in het voegwerk van het gebouw, het gebouw begint te trillen en stort vervolgens in elkaar. Jerom zelf is dan al een eind weg, kijk niet eens om, hij wist wat er ging gebeuren, hij vertrouwde erop.

Het Jerommeke-effect in supervisie.

Als supervisor maak ik vaak mee dat iets bij de supervisant niet meteen oplicht in het schijnsel van reflectie als dat ik wel gedacht, gehoopt, verwacht, gewenst had. Dan kon ik vroeger vaak twijfelen, en dan vooral aan mijn eigen kunnen. Nu is het gewoon materiaal. Maar al te vaak komt het voor dat maar één woordje, een opmerking, een gebaar, een non-verbale uiting, op een later tijdstip bij de supervisant opflakert en iets van nieuw inzicht in gang zet, bijvoorbeeld door een plotseling opkomend geassocieerd gevoel. Vaak genoeg kan de supervisant me, en zichzelf, daarmee verblijden de volgende supervisie-zitting. Toen ik dat zelf regelmatig meemaakte kon ik het omzetten in een vaardigheid, met als kenmerken trefzekerheid, vertrouwen en geduld. Ik noemde het het 'Jerommeke -effect'.

Niet elke supervisie hoeft te leiden tot een fantastisch afgerond geheel. Dat is vaak de behoefte van de supervisor aan onmiddellijke bevrediging van de gedane interventie. Open einden zijn juist geweldig. Cliff-hangers, de ontevredenheid dat 'Het' nog nét niet precies is verwoord omdat bijvoorbeeld de juiste woorden nog gevonden moeten worden. Wacht maar, na een nacht slapen, morgen onder de douche, of opeens tijdens het autorijden.

Het kan uiterst zinnig zijn gewoon iets 'in de tijd te laten', te laten gebeuren, het onvoorspelbare toe te laten, af te wachten. Geduld. Vertrouw op het Jerommeke-effect. En als dat bij een supervisant nooit gebeurt? Dan is dat ook weer materiaal, zoals alles materiaal is.

